

Přineste mi bolest

→ *Promluva Satja Sái Báby z 25. prosince 1970* ←

Naplnění lidského života spočívá ve službě, kterou člověk poskytuje s nesobec-kým postojem, bez jediné myšlenky na návrat. Služba, poskytovaná v tomto duchu, přináší světlo do temných koutů lidského nitra, rozšiřuje srdce, čistí jeho impulsy a přináší trvalou *ánandu* (blaženost, štěstí). Tato země vždy vyzdvihovala základní jednotu lidstva. Tuto pravdu lze upevnit zkušeností, prostřednictvím obětavé služby. Indie je zahradou vonných barev, nosí množství náboženství a vyznání. Všechna zdůrazňují jednotu a cestu služby k jejímu uvědomění. Všechna vyznání zde prohlašují, že každý je bratrem či sestrou tomu druhému – takové je poselství všech mudrců a svatých této země.

S postupem času, zásahy cizích kultur a bezbožných názorů se začalo toto poselství přehlížet. Jsme svědky žalostného stavu roztržitého a bojů mezi těmi, kdo bývali bratry. Vášně a slepé emoce naplnily srdce národa, který dříve kladně reagoval na výzvy o bratrství a službě. Vášeň a emoce jsou stejně katastrofální jako zemětřesení. Jejich důsledky mohou zasáhnout široko daleko. Vášně musíme ztlumit rozvíjením lásky (*préma*) a posilovat smysl pro harmonii a rovnováhu lidské mysli.

Zde je země, kde Tukárám na své cestě z Káší do Ráméšvaramu uviděl osla, umírajícího žízni. Na rameni nesl ve džbánu vodu posvátné Gangy – vodu, kterou slíbil obřadně vylít na *lingam* (symbol stavu bez počátku) v Ráméšvaramu. Smysl pro jednotu se všemi živoucími bytostmi ho tak překonala, že vodu svaté Gangy, kterou nesl tak daleko k posvátnému účelu, nalil bez další myšlenky do vyprahlého hrdla svého „bratra“ a byl šťasten, neboť v něm uviděl *lingam*, který toužil uctívat! Univerzální láska je tedy skryta v lidské tradici, zapotřebí je jen její probuzení ze spánku. Vyburcovat ji mohou *satsangy* (společensví osob, myslících na Boha). Toto dílo je dnes třeba konat mezi mládeží, neboť břímě je na bedrech mládí.

Svět a nikoli Bůh, který se jím a mimo něj vyjadřuje, je v současné době ve středu pozornosti. Reakce na svět závisí na postojích, které člověka ponoukají,

aby se světem zabýval; postoj závisí na dosud získané zkušenosti; zkušenost je zbarvena touhou, která vybízí ke kontaktu se světem a přivolává reakci. Touha je založena na nevědomosti o pravé přirozenosti světa. Svět je *májá*, směs skutečnosti a představ, ale je hodnocena jako pravda. To je představa, vystavená na základě skutečnosti. Skutečnost je božství, představa je rozmanitost. Tento klamající činitel je Bůh, neboť skutečnost je skryta a představu vytváří *lílá* (hra) boží.

Bůh je však projevením beztvarého nehmotného imanentního absolutna ve tvaru, *nirákára paramátmá, ákáša* („nebeský živel“, prostor) v srdci (*hrdaja*) člověka a v srdci všech bytostí, stejně jako ve všech ostatních principech (*bhútách*), je nespoutaný, bez počátku či konce. Rys, podle něhož lze *ákášu* poznat, je zvuk (*šabda*) neboli slovo. Na počátku bylo slovo. Slovo se stalo předmětem, zhmotnilo se, zhutnilo. Proto nazýváme „předmět“ *padárthou* – „pada“ znamená svět, „artha“ je smysl nebo účel. „Předmět“ je smysl, proč bylo slovo vysloveno, účel, který dává slovu platnost. Máme slovo strom a myšlen je strom, který stojí naproti. Máme slovo člověk a myšlen jsi ty. Slovo a jeho význam jsou neoddělitelné, nerozdílné. Slovo nevzniklo bez předmětu, ani předmět beze slova.

Slovo Bůh je také označením, že zde je *padártha*, že je zde Bůh. Kdyby tu Bůh nebyl, slovo Bůh by nevzniklo a nezískalo platnost. Boha můžete vidět nebo ne, ale slovo je již důkazem, že Bůh je. Bůh je všudypřítomný. On je v minulosti, přítomnosti, v budoucnosti. Dávám si tento květinový věnec na prst, podívejte. Část věnce vlevo od prstu je budoucnost. Část napravo je minulost a tam, kde je kontakt s prstem, je přítomnost. Nyní posouvám věnec po prstu směrem doprava. Budoucnost přichází a stává se přítomností. Klesá do minulosti, ale přítomnost je vždy přítomností. Bůh je vždy přítomen, sleduje budoucnost, přetáčející se do minulosti.

Bůh je a může být jen jeden, ne víc! Existuje jen jeden Bůh a ten je všudypřítomný. Je jen jediné náboženství, náboženství lásky. Je jen jediný jazyk, jazyk srdce. Tohoto Boha lze zviditelnit vytrvalým duchovním cvičením. Nezamotávejte se do pochybností a obav. Jestliže dodržíte sebekázeň a pročistíte vědomí, ve svém srdci můžete spatřit Boha. V poháru je cukr, ale voda je bez chuti, dokud ji dobře nepromícháte. Ve světě je Bůh a když do každé jeho kapky či atomu zamícháte božství, můžete svět učinit sladkým k žití. Inteligence je *lžíce, sádhana* je proces míchání. Nasyťte každý okamžik života Bohem, stane se tak sladkým.

I teď odevzdáváte ve skutečnosti všechno Bohu, jen to neděláte vědomě, s radostí, která k tomu náleží. Říkáte: „Dělám to pro svoje potěšení, jdu tam, abych

měl radost. Čtu to pro své sebeuspokojení, pro svůj vývoj.“ Kdo je ten, který koná, činí, jedná, čte, prožívá, je potěšen? Je to „já“, které vidí, slyší, myslí – očima, ušima, mozkiem a podobně. Je to „já“, které Ratan Lálovi říká, že on je! Sóhan Lál, Prán Lál a Indu Lál, všichni říkají „já, já, já“. Toto „já“ je v každém. Je to individualizovaný *átman* v každém člověku, je to „všeobecné“, které se projevuje v jednotlivém. Takže když říkáte „dělám to pro své potěšení“, činíte tak ve skutečnosti pro potěšení „já“ ve vás, tedy pro Boha. Proto Gíta praví: „*Mám anusmaran, mám ékam šaranam vradža*“ – odevzdej se Mi! Kdo je to ono „Mi“? Bůh. Proč se nazývá „já“? Protože On je „já“ ve všech bytostech.

Když je člověk zakotven ve fyzickém, tedy materiálním životním obalu (*annamaja kóša*), v nervové a dechové oblasti (*pránamaja kóša*), cítí, že život naplňuje jídlo, odpočinek a spokojená, pohodlná existence. Když povyroste do mentálního obalu (*manómaja kóša*), obrazotvornost mu otevírá další obzory a on zahlédne záblesky slávy a majestátu božství, které začne zbožňovat a uctívat. Následující, intelektuální obal (*vidžňánamaja kóša*), ho vede k dotazování se na platnost zkušeností a k pátému obalu – stavu blaženosti (*ánandamaja kóša*), k potvrzení hypotézy o božství, kterou vytvořil intelekt. Toto osvobozuje člověka od strachu a pochybností. Jedině moudrost může udělit plnou svobodu. Stejně jako smyslem kultury je vývoj a smyslem poznání láska, smyslem moudrosti je tedy svoboda.

Nerozdrobujte své dny nabýváním hojnosti materiálního majetku, který je často překážkou na životní cestě. Peníze přicházejí a odcházejí, ale morálka přichází a vzrůstá. Peníze nejsou pravým bohatstvím, ztrácejí hodnotu, nafukují ego a zatvrzují srdce. Jestliže neobíhají, ničí zdraví, jako když neobíhá krev.

Vtělení boží!

Neberte to špatně, neboť to říkám jen z plnosti své lásky. Dnes je mnoho takových, kteří jdou k osvobození rozmanitými zkratkami po stezkách, které vytyčují a prosazují, vábí žáky a vytvářejí skupiny, sestavují je z *hathajógy*, *krijájógy*, *rádžajógy* i *védánty*, a pak ze sebe dělají průvodce a vůdce. Výsledky, které přinášejí, jsou však nestálé a povrchní, nejsou trvalé a vpravdě neosvobozují. Jedině *bhaktijóga*, jak je dána a po staletí prováděna, může být oporou a spásou. Boha lze pochopit jedině láskou. Bůh se neusídí v poušti bez lásky v srdci. Jiné cesty rozvíjejí domýšlivost, oddělují člověka od člověka, člověka od zvířete. Stahují, nerozšiřují, zužují náš obzor vědomí božství. Láska je rozšiřování a rozšiřování je božský život. Rozsévejte lásku, ona rozkvetne jako soucítění a snášenlivost a vy sklídíte plod míru (*šánti*).

Bůh se vyjadřuje prostřednictvím přírody, Jeho obraz lze poznat ve všem. Je-li prostředek *sattvický* (čistý), pak je Bůh stejně božský v obraze, jako ve Své vlastní božské nádheře. Je-li zobrazen *radžasickým* (vášnivým) prostředkem, obraz se stane individuálním *džívou* (jedincem) a když Ho zobrazuje *tamasický* (tupý) prostředek, pak je obrazem „hmota“. Měsíc je jediný, je vzdálený a opravdový, ale jeho odraz v různých nádobách s vodou se liší v jasnosti a věrnosti podle čistoty a klidu vodní hladiny. *Sattvická* je zlatá nádoba, *radžasická* je nádoba měděná a *tamasická* je nádoba železná. Jejich hodnota se může lišit, ale měsíc se odráží ve vodě, kterou obsahují úplně stejně. Ještě jinak – zlatá nádoba je *mahátman*, měděná je věřící, železná je bezvěrec, ale ve všech třech je vnitřním bytatelem *átman*. Proto mějte všechny v úctě, neboť ve všech je stejný *átman*.

Učitel musí uplatňovat to, co učí, vyvarovat se toho, čemu chce, aby se vyvarovali jeho žáci, jen tehdy totiž může jeho učení ovlivnit životy těch, kteří se mu svěřili. Nyní je učitel prostoupen touhami a žákovi drze radí, aby se jich zbavil! Kouří cigarety, ale před tímto návykem ho odrazuje. Takoví učitelé se starají více o pozornost veřejnosti, než o opravdovou praxi. Satja Sái organizace nemá žádnou touhu o nějaké prvenství, pokouší se být ideálem, svědkem pravdy o jistých základních duchovních pravdách a o hodnotě určitých duchovních disciplín.

Vtělení boží!

Nyní je nejlepší doba vám něco říci o pravosti tohoto Příchodu. Říkám to nikoli proto, abych uplatňoval nějaký nárok na nadřazenost či důležitost svého těla, přeji si jen sdělit pravdu. Je mnoho takových, kteří nedokážou nést či připustit jas, který odhalují, božství, které je vyjádřeno v každém činu, zázraky a ohromující skutky, které jsou důsledkem milosti. Jsou lidé, kteří označují takové děje za hypnózu, zázraky nebo magii. Já mám opravdovou božskou moc. Jsou i tací, kteří se v tom šťourají a šuškájí, že zázraky nevedou k duchovnímu rozvoji, že překáží v procesu poznání Boha a přesvědčují vás, abyste sešli z pravé cesty. Tito lidé jsou příliš slabí na to, aby pochopili božství, nemají ani sílu ani výdrž, aby pochopili jeho velikost a majestát. Mají omezenou mysl a intelekt.

Kansa, nemravň Kršnúv strýc, věděl, že svoji smrt nalezne v Kršnových rukou, proto byl tak zachvácen hrůzou, že viděl Kršnu všude, kamkoli obrátil svůj zrak! Viděl Ho vedle sebe, před sebou, za sebou, nad sebou, všude kolem! Přeludům proto hrozil pět slov: „Kršno, hanba tvým kouzlům. Pohrdám tvou taktikou, jak mne vystrašit.“ Vychloubal se, že jeho fyzická síla překoná účinky kouzel. Když však malý sedmiletý chlapec Kršna přiskočil, chytil ho za krk a posadil se mu na prsa, padl, jakoby ho rozdrtila smrt. Kršna mu

křikl do ucha: „Strýčku, toto je kouzlo! Kouzlo! Kouzlo!“ Nemůžete tvrdit, že jste pochopili nějaký jev, když vše, co jste udělali, bylo jen užití pohrdavého slova.

Bůh může udělat cokoli, má veškerou moc na dlani Své ruky. Má moc není ve mně chvíli, aby pak odešla. *Indra džálam idam* – toto vše je zjevným projevem boží vůle. Mé tělo, stejně jako všechna ostatní, je jen dočasným příbytkem, ale má moc je věčná, prostupuje vším, je nekonečná! Toto tělo bylo přijato, aby sloužilo k určitému účelu: k upevnění *dharmy* a vyučování *dharmy*. Až tento účel pomine, tělo zmizí jako bublina na vodě.

Nedávno přišla v Goi na toto tělo vážná nemoc. Mnohé oddané, když se o tom dozvěděli, zaplavila úzkost. Toto tělo nemůže nikdy zachvátit nemoc, nemůže se k němu ani přiblížit. Pokud někdy přijde, tělo „vypadá“ jako nemocné. Já s ní však nemám žádné spojení, žádné trápení. Když se něco takového děje, mnozí lidé se dokonce odvažují mi navrhnout nějaký způsob, jak se vyrovnat se situací. Říkají mi: „Proč, Svámí? Proč dovolíš, aby nemoc někoho jiného přešla na tebe? Když on trpí, trpí jen jedna osoba. Když však dovolíš, aby přišla na tebe, trpí tisíce lidí. Nech mu ji, Svámí,“ radí. Když toto tělo „trpí“, je přirozené, že oddaní trpí s ním, ale já také musím plnit svou povinnost – brát na sebe utrpení těch, kteří se mi odevzdali! Já konám svou povinnost a vy konejte svou.

Když se však podíváte pravdě do tváře, zjistíte, že já žádné „utrpení“ nemám a vy také nemáte žádný důvod trpět. To vše je jen hra lásky. Nemoc jsem na sebe vzal z lásky a tak nemám žádnou bolest ani utrpení. Vy trpíte pro lásku. Je to láska, láska, která se proboují. Není žádný důvod k lítosti, bolesti či utrpení! Rozvíjejte lásku, opájejte se jí.

Shromáždily se zde desítky tisíc lidí, nazývají se oddanými, ale když se pokusíte zjistit, jak jsou opravdoví, shledáte, že devadesát devět procent jsou jen oddaní na půl úvazku, nikoli na plný. Jelikož jste se o mně dozvěděli pravdu, nemusíte trpět při zprávě o nemoci, kterou přinesl Rádž Bhavan. Byli tací, jejichž víra byla po té zprávě vážně otřesena. Oddaní musí neustále zářit štěstím a vírou.

Jedna matka se tak vážně nepohodla se synem o majetek, že jeden stanul proti druhému v protilehlých lavicích u soudu. Soudce se ženy zeptal: „Znáte tohoto mladého muže?“ a žena odpověděla: „Ano, je to můj syn.“ Jakkoli silně ho nenáviděla, musela připustit, že to je její syn. Když byl dotázán mladý muž: „Znáte tuto ženu?“, odpověděl: „Ano, je to moje matka.“ Ani vy se nikdy nesmíte odklonit od víry, byť by se stalo cokoli, co by vás oddělovalo od Boha.

Takto stálá víra se stala vzácností. Když se vaše přání nenaplní, viníte Boha, když přání přinesou plody, uctíváte Ho s velkou pompou, do své svatyně přidáte další obrázky a utratíte více peněz za květiny a vonné tyčinky. Bůh nemá žádné priority a předsudky, On je jen zpětnou vazbou, odrazem a ozvěnou! Přichází, aby udělil *ánandu*, aby o ni pečoval, učil způsoby, jak jí dosáhnout a vyvolat. Bere na Sebe bolest a utrpení světa, aby srdce lidí připravil pro lásku!

Tento den označuje počátek křesťanské éry, Kristův rok. Kristus obětoval svůj život v zájmu těch, kteří v něj uvěřili. Učil pravdu, že služba je Bůh, že sebeobětování je Bůh. I když v uctívání Boha klopýtáte, neklopýtejte ve službě živoucímu Bohu, který přijal lidský tvar, pohybuje se kolem vás v takovém množství a obléká si tak rozmanité oděvy a projevy.

Jen ti, kteří dokážou zaplavit svého bližního soucítěním, si mohou dělat nárok na milost boží. To je také ta nejvyšší duchovní disciplína, vštěpuje vám poznání jednoty lidského společenství a nádheru skrytého božství. Nechť se tato disciplína, kterou *séveralové* přijali s opravdovým potěšením, šíří po celé této zemi a země je šťastná a prosperuje. Nechť je svět v míru, štěstí a naději plné lásky. Toto je mé požehnání. Přeji si, abyste se modlili za blahobyť a rozkvět celého lidstva.

U příležitosti Vánoc, v Dharmakšétře dne 25. prosince 1970